

5 ianuarie – 11 ianuarie

În mijlocul sfeșnicelor

Textul de memorat: „Celui ce va birui îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie.” (Apocalipsa 3:21)

În Psalmul 73, autorul mărturisește că s-a uitat cu jind la fericirea celor răi. Viața celor necredincioși părea îmbelșugată și ușoară, pe când viața celor credincioși părea una de continuă suferință. Nedreptatea aceasta l-a tulburat extraordinar de mult (Psalmii 73:2-16). Nedumerit, a intrat în Sfântul Locaș (Psalmii 73:16,17). Acolo, în prezența lui Dumnezeu, a reușit să înțeleagă mai bine cum stăteau de fapt lucrurile.

Câteva secole mai târziu, apostolul Ioan, bătrân de-acum, a ajuns să fie exilat, din cauza mărturiei lui, pe o insulă stâncoasă. În necazul lui, a primit vestea că și bisericele aflate în grija sa erau în suferință. În acel moment critic, a primit o viziune în care l-a văzut pe Hristos cel viu în sanctuarul ceresc. La fel ca psalmistul, a primit de la Domnul o descoperire despre unele taine ale vieții de aici și despre lupta pe care aceasta o presupune. Scena sanctuarului i-a dat încredere în prezența și în protecția lui Hristos și încurajarea de a le transmite această încredere bisericilor din vremea lui, precum și tuturor generațiilor de creștini până la sfârșitul istoriei.

Duminică, 6 ianuarie – Pe Patmos

1. În ce circumstanțe ne spune Ioan că a primit viziunile? Apocalipsa 1:9

Patmosul era o insulă mică din Marea Egee, avea circa șaisprezece kilometri în lungime și zece în lățime (în zona cu cea mai mare întindere). Era una dintre insulele folosite de romani drept colonii corecționale pentru deținuții politici. Scriitorii creștini timpurii care au trăit relativ aproape de vremea în care a fost scrisă Apocalipsa afirmă că autoritățile romane îl exilasera pe Ioan pe Patmos din cauza credinței. Fără îndoială că bătrânul apostol a suportat acolo toate greutățile înțemnițării romane. A fost tratat probabil ca un infractor, pus în lanțuri, hrănit prost și supus la muncă grea sub biciul gărzilor romane nemiloase.

„Patmosul, o insulă stearpă și stâncoasă în Marea Egee, fusese ales de cârmuirea romană ca loc pentru exilarea criminalilor, dar, pentru slujitorul lui Dumnezeu, acest loc trist a devenit poarta cerului. Aici, departe de scenele agitate ale vieții, precum și de lucrarea plină de sânguință a anilor de mai înainte, el a avut părtășie cu Dumnezeu, cu Hristos și cu îngerii cerului și de la ei a primit îndrumare pentru biserica din toate vremurile viitoare” (Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, ed. 2014, p. 421).

2. Ce alți oameni amintiți în Biblie au îndurat greutăți, deși (sau, mai bine spus, din cauză că) l-au fost credincioși lui Dumnezeu? Daniel 3:16-23; Faptele 7:54-60

Urmașii lui Hristos să nu uite niciodată că nu sunt singuri atunci când se află în circumstanțe asemănătoare cu cele în care s-a aflat Ioan. Același Isus care a venit la Ioan cu cuvinte de speranță și de încurajare în acea împrejurare grea din viața lui este mereu alături de credincioșii Săi și îi susține.

Cum putem deosebi suferința din cauza credinței de suferința din alte motive, de exemplu, din cauza unei decizii greșite? Ce putem spune despre suferința fără vreun motiv evident? Cum putem să avem încredere în Domnul în orice situație?

Luni, 7 ianuarie – În ziua Domnului

3. Despre ce zi se afirmă în Biblie că este a Domnului? Ce importanță a avut această zi pentru Ioan în experiența sa dificilă? Apocalipsa 1:10; Exodul 31:13; Isaia 58:13; Matei 12:8

„A fost o zi de Sabat când Domnul slavei i S-a arătat apostolului exilat. Sabatul era păzit de Ioan tot cu aceeași sfințenie pe Patmos, ca și atunci când le predica oamenilor în orașele și cetățile Iudeei. El considera făgăduințele prețioase ce fuseseră date cu privire la ziua aceea ca fiind ale sale” (Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, ed. 2014, p. 428).

Textul lasă să se înțeleagă că apostolul Ioan a primit viziunea în Sabatul zilei a șaptea. Desigur că el aștepta cu speranță evenimentele viitoare și, mai ales, a doua venire a lui Hristos (compară cu Apocalipsa 1:7), numită și ea „ziua Domnului” (Isaia 13:6-13; 2 Petru 3:10), însă aici s-a referit la timpul în care a primit viziunea despre aceste evenimente viitoare, și anume la Sabat, „ziua Domnului”. În suferința prin care trecea, fără îndoială că Sabatul acesta special a devenit pentru el o pregustare a vieții fără dureri, de care el și toți credincioșii din toate secolele urmează să aibă parte după a doua venire a lui Hristos. În gândirea iudaică, Sabatul este considerat o pregustare a „lumii viitoare” (în ebraică: *olam haba*).

„Sabatul pe care Dumnezeu îl instituisese în Eden a fost (...) scump pentru Ioan pe insula pustie. (...) Ce Sabat a fost acela pentru exilatul singur, mereu prețios în ochii lui Hristos, dar acum mai onorat ca niciodată! Niciodată nu învățase atâtea de la Isus. Niciodată nu auzise un adevăr atât de glorios” (Comentariile lui Ellen G. White, *Comentariul biblic AZȘ*, vol. 7, p. 955).

Compară Exodul 20:10,11 cu Deuteronomul 5:15. Aici se arată că Sabatul este o zi de comemorare a creării și a eliberării, o zi de aducere-aminte că Dumnezeu ne-a făcut și ne-a răscumpărat. Cum putem păstra vii în minte aceste două realități în fiecare Sabat?

Mărti, 8 ianuarie – Întâlnirea cu Hristos pe Patmos

4. Compară modul în care îl descrie Ioan pe Hristos cu ființă divină din viziunea lui Daniel. Cum îi apare Isus în viziune? Ce face El? Apocalipsa 1:12-18; Daniel 10:5,6

Ioan îl vede pe Isus îmbrăcat în haină preotească și umblând printre sfeșnice - o imagine din templul israelit luminat cu sfeșnice (1 împărați 7:49) - imagine care ne trimite cu gândul la făgăduința dată de Domnul israeliților că va umbla în mijlocul lor și va fi Dumnezeul lor (Leviticul 26:12). În Apocalipsa, sfeșnicele reprezintă cele șapte biserici din Asia, destinatele inițiale ale acestei scrieri. Prin umblarea simbolică printre sfeșnice, Isus împlinește făgăduința dată israeliților de a fi cu ei mereu, până când avea să-i mute în casa lor veșnică.

Și reprezentarea lui Isus ca preot printre sfeșnice este preluată dintr-o practică din Templul din Ierusalim. În fiecare zi, era rânduit un preot care să țină aprinse sfeșnicele din Locul Sfânt. El se ocupa de curățarea sfeșnicelor și de reumplerea lor când lumina lor scădea, înlocuia fitilurile stinse, turna untdelemn proaspăt și apoi le reaprindea. El cunoștea astfel foarte bine starea fiecărui sfeșnic. La fel, Isus cunoștea foarte bine nevoile și circumstanțele în care se găsea biserica din timpul lui Ioan, dar și situația bisericilor din toate timpurile.

5. Ce ne spun textele următoare despre cât de bine cunoaște Isus situația și nevoile bisericilor la care face referire? Apocalipsa 2:2,9,13,19; Apocalipsa 3:1,8,15

Isus folosește în dreptul Său titlurile lui Dumnezeu: „Cel dintâi și Cel de pe urmă” (vezi Isaia 44:6; 48:12). Cuvântul grecesc pentru „din urmă” este *eschatos*, din care provine termenul „escatologie” („timpul sfârșitului”). Aceasta ne arată că în centrul escatologiei se află Isus Hristos, Cel care are ultimul cuvânt în evenimentele finale. El este „Cel viu” și El ține „cheile morții și ale Locuinței morților” (Apocalipsa 1:18). Cheile sunt simbolul puterii și autorității. Urmașii Lui credincioși nu au motive să se teamă, întrucât până și morții se află sub paza Sa. Și dacă El are grijă de morți, nu va avea El grijă cu mult mai mult de cei vii? (Vezi Matei 22:32.)

Miercuri, 9 ianuarie – Mesajele lui Hristos atunci și acum

6. Isus i-a încredințat lui Ioan câte un mesaj pentru fiecare dintre cele șapte biserici din Asia, dar în Asia nu existau doar șapte biserici. Ce ne spune aceasta despre semnificația simbolică a mesajelor pentru creștini, în general? Apocalipsa 1:11,19,20

Mesajele către cele șapte biserici au trei aplicații majore:

Aplicația istorică. Ele au fost trimise inițial celor șapte biserici existente în secolul I în cetățile prospere din Asia. Creștinii de acolo se confruntau cu probleme serioase. Unele cetăți au stabilit ca în templele lor să i se aducă închinare împăratului, ca semn al loialității lor față de Roma. Închinarea la împărat a devenit obligatorie. De asemenea, cetățenilor li se cerea să participe la evenimente publice și la ceremonii religioase păgâne. Mulți creștini care au refuzat să participe au plătit cu moartea. La cererea lui Hristos, Ioan a notat cele șapte mesaje pentru a-i ajuta să înfrunte aceste situații.

Aplicația profetică. Deoarece Apocalipsa este o carte profetică, înseamnă că mesajele către cele șapte biserici sunt de natură profetică. Starea spirituală a acestor biserici coincide cu starea spirituală a bisericii lui Dumnezeu din diferite perioade ale istoriei. Scopul acestor mesaje este să ofere, din perspectivă divină, o analiză generală a stării spirituale a creștinismului, începând din primul secol și până la sfârșit.

Aplicația universală. Deși au fost trimise inițial bisericilor din Asia, cele șapte mesaje conțin și lecții valabile pentru creștinii din toate secolele. Ele au fost trimise împreună sub forma unei singure scrisori, care trebuia citită în fiecare biserică (Apocalipsa 1:11). Prin urmare, ele înfățișează diferite tipuri de creștini din locuri și perioade diferite. Spre exemplu, caracteristica generală a creștinismului contemporan este starea laodiceeană, însă unii creștini se pot regăsi în același timp și în descrierea altei biserici. Vestea bună este că, indiferent de starea noastră spirituală, Dumnezeu „vine în întâmpinarea fapturilor omenești acolo unde se află ele” (Ellen G. White, *Solii alese*, cartea 1, ed. 2012, p. 23).

Dacă Domnul i-ar scrie o scrisoare de acest fel bisericii tale locale, ce i-ar spune despre probleme cu care se confruntă și despre starea ei spirituală?

Joi, 10 ianuarie – Mesajul către biserica din Efes

Efesul, capitala Asiei, era cea mai mare cetate din această provincie romană și era situat pe rute comerciale importante. Fiind cel mai mare port maritim din Asia, era un centru comercial și religios foarte influent. Avea multe clădiri publice – temple, teatre, gimnazii, băi publice și bordeluri. Era cunoscut și pentru practica și arta magiei. Și îi mergea vestea pentru imoralitatea și superstiția cetățenilor. Și da, tot acolo se găsea și cea mai influentă biserică creștină.

7. Cu ce titlu Se prezintă Domnul Isus acestei biserici? Ce lucruri apreciază El la ea? Ce îngrijorare își exprimă? Apocalipsa 2:1-4; Ieremia 2:2

În prima parte a existenței bisericii din Efes, creștinii de aici erau recunoscuți pentru credincioșia și dragostea lor (Efeseni 1:15). Deși erau supuși la presiuni atât din afară, cât și din interior, ei au rămas neclintii și credincioși. Aveau zel și adevărat la învățături sănătoase; nu tolerau printre ei învățători mincinoși. Totuși, pe măsură ce au pus accent pe învățătură și pe comportament, dragostea lor pentru Hristos și pentru frații de credință a început să scadă. Erau neclintii și credincioși, însă, fără dragoste, faptele lor au devenit reci și legaliste.

8. Ce îi sfătuiește Isus să facă? În ce ordine? Apocalipsa 2:5-7

În plan profetic, situația bisericii din Efes corespunde cu situația generală și cu starea spirituală a bisericii din primul secol. Biserica primară a fost caracterizată de dragoste și de credincioșie față de Evanghelie. Totuși, spre sfârșitul secolului, biserica a început să-și piardă ardoarea dragostei dintâi și să se distanțeze de simplitatea și de puritatea Evangheliei.

Imaginează-ți că faci parte dintr-o comunitate în care dragostea scade. Membrii ei nu practică neapărat un păcat cunoscut sau fățiș. Dintr-un anumit punct de vedere, ei fac ce este bine, totuși suferă de formalism și de răceală spirituală. Cum îi poate ajuta sfatul dat de Isus aici să iasă din această stare?

Vineri, 11 ianuarie – Un gând de încheiere

„Persecutarea lui Ioan a devenit un mijloc al harului. Patmosul s-a umplut de slava Mântuitorului înviat. Ioan îl văzuse pe Hristos în formă umană, cu semnele cuiei, veșnica Lui slavă, la mâini și la picioare. Acum i s-a îngăduit iar să-L vadă pe Domnul său înviat, îmbrăcat în atâta slavă, cât este capabil un om să vadă fără să moară.

Faptul că Hristos i s-a arătat lui Ioan ar trebui să fie pentru toți, credincioși și necredincioși, o dovadă că avem un Hristos viu. Ar trebui să-i dea putere de viață bisericii. Câteodată nori negri îi înconjoară pe cei din poporul lui Dumnezeu. Pare că oprimarea și persecuția fi vor șterge de pe fața pământului. Însă în astfel de momente sunt transmise cele mai instructive lecții. De multe ori, Hristos intră în închisori și li se descoperă aleșilor Săi. El este în foc, împreună cu ei pe rug. După cum stelele strălucesc cel mai puternic în noaptea cea mai întunecoasă, tot așa cele mai luminoase raze ale slavei lui Dumnezeu se descoperă în beznă cea mai adâncă. Cu cât e cerul mai negru, cu atât mai limpezi și mai impresionante sunt razele Soarelui Neprihănirii, Mântuitorul înviat” (Ellen G. White, *The Youth's Instructor*, 5 aprilie 1900).

Studiu suplimentar: *Faptele apostolilor*, cap. 56, „Patmos”.

BIBLIA ȘI CARTEA ISTORIA MÂNTUIRII – STUDIU LA RÂND

Biblia: Exodul 27-33

1. Care loc de la sanctuar avea să fie sfințit de slava Domnului?
2. Cât valora darul pe care trebuia să-l plătească și bogatul, și săracul, fără deosebire?
3. Cu ce a confundat Iosua glasul celor care cântau în tabără?
4. Ce făcea poporul atunci când se ducea Moise la cortul întâlnirii?

Istoria mântuirii, capitolul 46

5. Ce a expus în fața lumii execuția lui Ian Hus?